

lingerne væsentlig have drejet sig, ikke om Læge Langhoff, men derimod om den Distriktslæges Kvalifikation, som den højtærede Minister ønskede ansat i Holstebro. Under disse Forhold forekommer det mig virkelig ret naturligt, at Dr. Muus, naar han ikke har staaet overfor bestemte Spørgsmaal, naar han kun har talt om disse Ting i Forbigaaende sammen med meget andet, saa ikke har nævnt de paagældende Rygter for Ministeren. Det er naturligvis en Fejl, rent embedsmæssig set; men at det skulde være saa ganske overordentlig uforklarligt, kan jeg ikke paa nogen Maade se. Man maa jo her huske paa, at Dr. Muus ikke tillagde disse Rygter nogen meget stor Betydning, tværtimod, og i den Henseende var han i Overensstemmelse med den samlede Sundhedsstyrelse og med adskillige af dem, der have haft Lejlighed til at være bedst inde i Sagen, og som senere have udtalt sig om den. Den højtærede Justitsminister gør her en af disse Bemærkninger, som forekomme mig saa ganske forunderlige. Den højtærede Minister siger, saa vidt jeg husker, at det kan ikke være troværdigt, at Dr. Muus har glemt denne Sag, altsaa har glemt den i Juli Maaned, efter at disse Begivenheder havde fundet Sted i Maj og Juni. Nej, selvfølgelig kan Dr. Muus ikke have glemt selve Sagen, da han i Juni Maaned talte med den højtærede Justitsminister. Men det har heller ingen paastaaet. Det, Dr. Muus sagde, var derimod dette, at han har glemt at omtale denne Sag, og dette er virkelig ikke saa højst mærkværdigt. Det kan meget vel tænkes, selv om det andet er foregaaet i Maj og Juni, at han saa i Juli kan glemme at omtale en Sag, som han har nogen Grund til at forudsætte, at den højtærede Justitsminister har faaet Besked om gennem den Mand, der oprindeligt har fremført Sagen, og gennem Departementschefen. Hele Spørgsmaalet om Læge Langhoffs Stilling maatte Dr. Muus jo efter de Meddelelser, Stabslæge Norrie havde givet ham, gaa ud fra var den højtærede Justitsminister bekendt gennem Samtaler med den daværende Departementschef i Ministeriet.

Saa siger den højtærede Minister — og det var egentlig hans stærkeste Bevis her i Dag for, at Dr. Muus havde handlet forsætligt og narret ham —, at da Ministeren sagde dette til ham, slog Dr. Muus Øjnene ned. Jeg ved ikke, om det passer, men jeg har det Indtryk, at det et Par Gange under de faa Ord, jeg her har sagt, er lykkedes mig at faa den højtærede Ju-

stitsminister til at slaa Øjnene ned. Men det er maaske et forkert Indtryk, og det kan jo ogsaa have været et forkert Indtryk for den højtærede Justitsminister, at han har faaet Dr. Muus til ved den Lejlighed at slaa Øjnene ned som en Indrømmelse. Det er meget sandsynligt, at Dr. Muus har følt sig overmaade ilde berørt af et saadant Spørgsmaal, i det Øjeblik han faar det slynget i Ansigtet paa den Maade, som den højtærede Justitsminister efter hans Fremstilling i Dag, saa vidt jeg i dette Øjeblik kan mindes den, har gjort det. Men at søge et Vidnesbyrd for, at Dr. Muus skulde have handlet forsætligt, deri, at Justitsministeren faar det Indtryk, at han har slaaet Øjnene ned, synes mig dog højst underligt. Jeg ved ikke, om den højtærede Justitsminister har været en saa veltalende Advokat i Højesteret, at det har været ham muligt at faa Højesteretsdommerne til at dømme paa Grundlag af, om en Mand ved en eller anden Lejlighed har slaaet Øjnene ned eller ikke. Jeg for min Del nærer nogen Tvivl om, at dette har været muligt overfor kyndige Dommere, som have haft Lejlighed til at beskæftige sig med, hvorledes saadanne Forhandlinger finde Sted.

Den højtærede Minister gik altsaa stadig ud fra dette, at Dr. Muus skulde have handlet forsætlig ved denne Lejlighed. Det forekommer mig, at der i de Ting, den højtærede Minister har fremført, ikke findes noget som helst Bevis derfor. Jeg synes, at der i en af de Ting, han anfører som en Anklage mod Dr. Muus, ligger et Vidnesbyrd om, at Dr. Muus vilde have vist en højst besynderlig Adfærd ved at bære sig ad, som han har gjort, hvis han havde siddet med den bevidste Tanke: Nu skal jeg narre Justitsministeren. Dr. Muus har jo under sine Samtaler med den højtærede Justitsminister gjort opmærksom paa, at han ikke kunde anbefale at tage Læge Langhoff til Embedet i Thisted. Den højtærede Justitsminister siger, at det kan han ikke huske, men han forudsætter Rigtigheden deraf; ligesom Dr. Muus gør en Indrømmelse overfor Ministeren paa et andet Punkt, saaledes gør denne her en Indrømmelse. Han indrømmer, at hans Hukommelse kan glippe. Jeg tror, man i al Almindelighed kan sige, at begge de to Herrers Hukommelse nok kunde glippe ved en eller anden Lejlighed under disse Forhandlinger, uden at der deri er alt for meget mærkværdigt. Men hvis Dr. Muus virkelig havde haft den bevidste Hensigt at narre den